

KAPITEL 1

Juni 2009

De hvide krøller er våde, ikke kun af blod.

Jorden har åbnet sit gab og prøvet at sluge hende. Kun overkrop og hoved er synligt. Det stive legeme er omkranset af fugtig jord, som var hun en enlig, tynd, langstillet rose. Blod fra tynde, aflange flænger på ryggen er løbet nedad som tårer på en dyster kind. Den nøgne ryg ligner et maleri.

Han tager små skridt ind i teltet og ser sig fra side til side. Vend om, siger han til sig selv. Det her kommer ikke dig ved. Bare vend om og gå ud igen, gå hjem og glem det, du har set. Men han kan ikke. Hvordan skulle han kunne det?

– H-Hallo?

Kun skoven udenfor svarer med raslende grene. Han tager endnu et skridt. Luften er kvælende klam. Lugten minder ham om noget. Men hvad?

Teltet stod der ikke dagen før. For en som ham, der lufter sin hund hver dag på Ekebergsletta, var synet af det store, hvide telt for tillokkende til at modstå. Den mærkelige placering. Han *måtte* lige kigge ind.

Hvis han bare havde kunnet lade være.

Hånden sidder ikke fast, ligger løs ved siden af armen, som om den har løsnet sig fra håndledet. Hovedet hænger slapt ned mod den ene skulder. Han ser dem igen, de hvide krøller. Spredte ansamlinger af røde, klæbrige hårstrå. Det ligner en paryk.

Han går hen på siden af den unge kvinde, men standser brat op og trækker vejret i lynhurtige gisp til et punkt, hvor det pludselig stopper. Musklene i maven begynder at trække sig sammen

og gør sig parate til at støde morgenkaffen og bananen op igen, men det lykkes ham at modarbejde reflexen. Han træder tilbage, langsomt, blinker for at se på hende endnu en gang.

Det ene øje dingler uden for sin hule. Næsen er klempt flad, som om den er forsvundet ind i kraniet. Kæben er hævet, fuld af mørkerøde plamager og striber. Sort, tykt blod er løbet ud fra et hul i panden, ned mod øjnene og over næseryggen. En tand hænger løst i en tråd af størknet blod på indersiden af underlæben. Flere tænder ligger i græsset lige foran kvinden, som engang havde et ansigt.

Nu er det knust.

Det sidste, Thorbjørn Skagestad husker, inden han snublende vakler ud af teltet, er neglelakken på fingrene. Den var blodrød.

Nøjagtigt ligesom de store sten ved siden af hende.

Henning Juul ved ikke, hvorfor han sidder der. Lige præcis dér. Plankerne er hårde. Ru. Ubehagelige. Men han sætter sig alligevel altid der. På samme sted. Der vokser klatrende natskygger mellem plankerne, som skråner opad mod klubhuset på Dælenenga. Humlebieerne flyver ivrigt brummende omkring de giftige bær. Plankerne er fugtige. Han kan mærke det på bagen, tænker, at han skal huske at skifte bukser, når han kommer hjem. Men han ved ikke, om han orker.

Henning plejede at sidde og ryge her. Han ryger ikke mere. Det har intet med helbredet eller sund fornuft at gøre. Hans mor har rygerlunger. Nej. Han ville ønske, han kunne ryge. Hvide, tynde venner, som altid er i godt humør, når de kommer på besøg, men som aldrig bliver ret længe. Men han kan ikke, kan ikke klare det.

Her sidder også nogle andre mennesker, men ikke ved siden af ham. En fodboldmor nede ved græstæppet ser op på ham. Hun trækker hastigt blikket til sig. Han er vant til, at de andre, som også er der, ser på ham, at de lader, som om de ikke gør det. Men han ved, at de spekulerer på, hvem han er, hvad der er sket med ham, hvorfor han sidder der. Men ingen spørger. Ingen tør.

Det kan han ikke fortænke dem i.

Da solen er blevet træt, rejser han sig og går. Han trækker det ene ben efter sig. Lægerne sagde, at han burde prøve på at gå så naturligt som muligt på det, men han kan ikke. Det gør for ondt. Eller måske ikke lige *ondt*.

Han ved, hvad smerte er.

Han halter ind i Birkelunden, forbi den nyrestaurerede pavillon. En måge skriger. Der er mange måger i Birkelunden. Han hader måger. Også han. Men han holder af Birkelunden.

Med slæbende skridt passerer han forbi horisontale kærestepar, bare maver, skummende øldåser, os fra udbrændte engangsgriller. En gammel mand koncentrerer sig, kaster en sølvfarvet kugle i retning af andre sølvfarvede kugler på gruset, hvor en hest i bronze for en gangs skyld får lov til at stå i fred for børnene. Manden misser. Han bestiller ikke andet end at misse.

Du og jeg, tænker Henning. Vi har meget til fælles.

Den første regndråbe falder, idet han går ind i Seilduksgaten. Han lægger støjen fra Grünerløkka bag sig med få skridt. Han bryder sig ikke om støj. Han bryder sig heller ikke om Chelsea eller parkeringsvagter, men hvad kan *han* gøre ved det? Der er mange parkeringsvagter i Seilduksgaten. Han ved ikke, om nogen af dem holder med Chelsea. Men Seilduksgaten er hans gade.

Han holder af Seilduksgaten.

Mens regnen trommer let på issen, går han lige ind i solen over den gamle sejldugsfabrik. Han lader dråberne falde, kniber øjnene i for at se konturerne af det, han går i møde. En gigantisk, gul kran strækker sig mod himlen. Den har stået der i en evighed nu. Bag ham er skyerne stadig mørke.

Henning nærmer sig krydset, hvor Markveien kommer i fuld fart fra højre, og han tænker, at alt kan være forandret i morgen. Han ved ikke, om det er en tanke, han har tænkt selv, eller om en eller anden har plantet den i hans hoved. Men måske er der intet, som forandrer sig. Måske er det bare stemmerne og lydene, som bliver anderledes. Måske er der nogen, der råber. Måske er der nogen, der hvisker.

Måske alt. Eller intet. Og i spændet derimellem en verden på

vringen. Tilhører jeg dig stadig? spørger han. Er der plads til mig? Kan og vil jeg tage dem frem igen, ordene og minderne og tankerne, som jeg ved ligger begravet et sted dybt inden i mig?

Han ved det ikke.

Der er meget, han ikke ved.

Han låser sig ind i lejligheden efter tre etager på trapper, hvor støvet hvirvler over det indgroede skidt i træværket. Det er en passende overgang til lejligheden. Han bor i en faldefærdig ejendom. Han foretrækker det på den måde, synes ikke, han fortjener en bred indgang, klædeskabe så store som indkøbscentre, køkken med skabe og skuffer, der ligner nyvandet skøjteis, hvidevarer som renser sig selv, gulve der er delikate og indbyder til langsom dans, vægge fulde af klassikere og opslagsværker, han fortjener ikke et fornemt standur, ingen Lilia bloklysestage fra Georg Jensen eller kolibriforhud indsyet i sengetæppet. Det eneste, han har brug for, er en 90 x 200 seng, et køleskab og et sted at sætte sig, når mørket kommer snigende. For det kommer snigende.

Hver gang han lukker døren bag sig, får han en fornemmelse af, at der er noget galt. Han begynder at ånde hurtigere, varmen stiger op i ham, hænderne bliver fugtige. Der står en trappestige lige inden for døren, når han kommer ind i entreen. Han slår den ud, klatrer op, finder Clas Ohlson-poseden på den grønne, rampoverede hattehylde og tager en æske med batterier ud, strækker sig op mod røgalarmerne, lirker batteriet ud og erstatter det med et nyt.

Han tester det og ser, at det virker.

Mens vejrtrækningen gradvis bliver langsommere, kravler han ned igen. Han har lært at holde af røgalarmer. Han holder så meget af dem, at han har otte af slagsen.

KAPITEL 2

Da vækkeuret ringer, vender han sig om med et mismodigt snøft. Han var midt i en drøm, som fordamper, idet øjnene glider op, og morgenslyset slipper ind. Der var en kvinde med i drømmen. Han husker ikke, hvordan hun så ud, men han ved, at det var selveste Drømmekvinden.

Han bander, skubber sig op, ser sig omkring. Øjnene standser ved pilleglassene og tændstikæsken, som altid ligger og venter på ham på natbordet. Han sukker, smækker benene ud af sengen og tænker, at i dag – i dag – skal det lykkes for ham.

Han tager en dyb indånding, gnider sig i ansigtet og begynder med det nemmeste. Pillerne. Tørre og ulækre. Han sluger dem som sædvanlig uden vand, fordi det er det sværeste, tvinger dem ned forbi gane og svælg, venter på, at de skal forsvinde ned i fordøjelseskanalen og udføre det stykke arbejde, som doktor Helge med stor entusiasme påstår, er til Hennings eget bedste.

Han sætter pilleglasset unødvendigt hårdt tilbage på natbordet som for at vække sig selv. Så river han tændstikæsken til sig med en brutal bevægelse. Han skyder langsomt låget af og betragter indholdet. Tynde træsoldater fra helvede. Han tager en af dem op, ser på svovlet, den røde tophue af fortættet djævelskab. Hjælpetændstikker står der udenpå.

En køn hjælp!

Han lægger den tynde pind mod siden af æsken og skal til at begynde at stryge, men hænderne låser, han kan ikke flytte dem, han anstrenger sig, mobiliserer alle sine kræfter ud i hænderne,

i fingrene, men denne hersens lille djævlepind af træ nægter at lade sig flytte, den forstår det ikke, lader sig ikke imponere, han begynder at svede, får en hård knude i brystet, prøver at trække vejret, men det lykkes ikke, han prøver igen, fjerner det lille sværd af ondskab fra æsken og går løs på den igen, men han fornemmer øjeblikkelig, at der ikke er samme kamplyst og langt fra samme vilje til stede, og han standser, inden han skal til at lægge kræfter bag tankerne, han husker, at han skal trække vejret, og han undertrykker en trang til at skribe.

Men det er kun, fordi det er så allerhelvedes tidligt om morgenen. Arne på etagen ovenover sover måske, selv om han plejer at deklamere digte af Halldis Moren Vesaas på alle tidspunkter af døgnet.

Henning sukker og lægger forsigtigt tændstikæsken fra sig på nøjagtig samme sted. Langsomt stryger han sig med hænderne over ansigtet, føler på de steder, hvor huden er anderledes, blødere, men mere ujævn. Arrene udenpå er intet i sammenligning med dem, han har indvendig, tænker han og rejser sig fra sengen.

Byer som sover. Det er der, han vil være. Og det er der, han er nu. Grünerløkka tidligt om morgenen inden bydelen eksploderer, inden fortovscaféerne bliver fyldt, inden far og mor skal på arbejde, børn skal i børnehave, og cyklister skal cykle over for flest mulige røde lys ned ad Toftes gate. Men lige nu er det næsten kun de evigt sultne duer, som er vågne.

Han går forbi springvandet på Olaf Ryes plass og lytter til vandspillet. Han er god til at lytte. Og han er god til lyde. Han kan filtrere stilheden fra det rindende vand og tænker, at det kunne have været klodens sidste dag. Hvis han anstrenger sig, er han sikker på, at han kan høre forsigtige strygere og en mørk cello, som langsomt smyer sig ind til og rundt om hinanden, som lader hinanden få spillerum, som efterhånden får selskab af pauker, der varsler den elendighed, der skal komme.

Men han har ikke tid til at lade morgenmusikken få greb om sig nu, for han er på vej på arbejde. Bare at tænke den tanke får hans

ben til at blive som gelé. Han ved ikke, om Henning Juul findes mere, den Juul som fik fire nye jobtilbud om året, som fik stumme kilder til at synge, som fik dage til at begynde tidligere – alene for hans skyld – fordi han jagede et bytte og havde brug for lys.

Han ved, hvad han var.

Har Halldis et vers til sådan en som mig? spørger han sig selv. Det har hun sikkert.

Halldis har et vers til alle.

Han standser, da han får øje på den gigantiske, gule kolos i begyndelsen af Urtegata. På grund af det enorme Securitas-logo på facaden tror alle, at det udelukkende er vagtselskabet, som holder til i bygningen. Men både private firmaer og offentlige etater har deres kontor i den. Det har for eksempel også www.123nyheder.no, Hennings arbejdsplads, en ren netavis, som markedsfører sig selv med sloganet “Nyheder på 1-2-3”.

Han ved ikke, om det er et specielt godt slogan, men han er egentlig også ret ligeglad med den slags ting. De har været helt fine over for ham, givet ham tid til at komme i omdrejninger igen, tid til at få hovedet på plads igen.

Et stakit af høje, sorte spyd rager tre meter op i luften uden for den gule bygning. Porten er en del af stakittet og glider langsomt til siden, idet en bil med stort firmalogo kører ud. Han går forbi et lille, tomt vagtbur og tager i håndtaget på døren. Den rokker sig ikke. Han kigger ind gennem glasruden. Der er ingen i nærheden. Han trykker på en knap af børstet stål, der står RECEPTION over. En brysk kvindestemme råber *Ja*.

– Hej, siger han og rømmer sig. – Vil du lukke mig ind?

– Hvem skal du ind til?

– Jeg arbejder her.

Der bliver stille et par sekunder.

– Har du glemt dit nøglekort?

Han tænker sig om. Nøglekort?

– Nej, jeg har ikke fået noget.

– Alle har fået et nøglekort.

– Ikke mig.

Der bliver stille igen. Han venter på fortsættelsen, som aldrig kommer.

– Kan du lukke mig ind?

En skarp buzz-lyd får ham til at spjætte. Det brummer i døren. Han trækker den klodset til sig, går ind og kigger op i loftet. Øjnene søger hurtigt frem til en rund tingest. Han venter, til den blinker rødt.

De grå skiferfliser på gulvet er nye siden sidst. Det meste er faktisk nyt, når han tænker sig om. Han ser store planter i endnu større pletter på gulvet, hvidmalede vægge med kunstværker, han ikke forstår noget af. De har også en kantine nu, ser han, som ligger til venstre gennem en glasdør med en gang, som han kommer ind i nu. Receptionen ligger på den modsatte side bag en anden glasdør. Han åbner døren til receptionen og går ind. Endnu en tingest i loftet. Godt.

En kvinde med rødt hår i hestehale sidder bag skranken og ser fornærmet ud. Hun taster frenetisk på computeren foran sig. Lyset fra skærmen giver genskin i det sure ansigt. Bag sig har hun en masse dueslag, som flyder over af papirer, brochurer, pakker og andre forsendelser. En tv-skærm, som er koblet til en pc, hænger på væggen. Nettavisens forside slår imod ham. Han læser tophistorien:

KVINDE FUNDET DØD

Han læser også underrubrikken:

**Kvinde fundet død i et telt på Ekebergsletta.
Politiet har mistanke om drab.**

Nyhedsdesken har ikke nået at gøre noget ved historien endnu, tænker han, eftersom den samme information står i både overskrift og underrubrik. Journalisterne er heller ikke rykket ud endnu.

Sagen er illustreret med et billede af en sribet politiafspærring omkring et helt andet gerningssted.

Originalt.

Henning venter på, at hun skal se på ham. Det gør hun ikke. Han træder nærmere og siger hej. Hun hæver blikket. Først ser hun på ham, som om han har slået hende. Dernæst det uundgåelige. Munden åbnes, øjnene indfanger ansigtet, brandskaderne, arrene. De er ikke store, ikke generende store, men de er store nok til, at mennesker stirrer nogle sekunder for længe på ham, når de er i samme rum.

– Jeg har tydeligvis brug for et nøglekort, siger han, så høfligt han kan. Hun stirrer stadig på ham, inden hun tvinger sig ud af den boble, hun har søgt tilflugt i. Hun begynder at rode i nogle papirer, hun har liggende foran sig.

– Øh, ja ... Øh, hvad hedder du?

– Henning Juul.

Hun stivner og ser op igen. Det er, som om en evighed passerer, inden hun siger:

– Nå, så det er altså dig.

Han nikker forlegent. Hun trækker en skuffe ud, løfter på flere papirer, indtil hun finder en kortholder og et nøglekort.

– Du får et midlertidigt. Det tager lidt tid at få lavet et nyt, og så skal de først have det registreret ude i vagten, så du selv kan åbne porten, og – ja, du ved. Koden er 1221, den skulle være let at huske.

Hun rækker ham kortet.

– Og så skal jeg have taget et billede af dig.

Han ser på hende.

– Et billede?

– Ja. Til nøglekortet. Og til dit byline-billede i avisen. Så slår vi ligesom to fluer med ét smæk. Hehe.

Hun prøver at smile, men der er en svag skælven over hendes læber.

– Jeg har gået på fotokursus, siger hun som for at komme hans

skepsis i forkøbet. – Bliv bare stående der, hvor du står nu, så ordner jeg resten.

Et kamera dukker op bag skranken. Det sidder på et stativ. Hun indstiller det. Henning ved ikke, hvor han skal se hen, så han stirrer bare ligeud.

– Sådan, ja. Prøv at smile!

Smile. Han kan ikke huske, hvornår han sidst smilede. Hun knipser tre gange hurtigt efter hinanden.

– Flot! Jeg hedder Sølvi, siger hun og rækker hånden frem over skranken. Han griber den. Blød og dejlig hud. Han kan ikke huske, hvornår han sidst følte så blød og dejlig hud mod sin egen. Hendes håndtryk er lige tilpas hårdt. Han ser på hende og slipper hånden.

Da han vender sig om og går, spekulerer han på, om hun mon kunne se det smil, som næsten formede sig omkring hans læber.

KAPITEL 3

Hele tre gange må Henning tage sit nye nøglekort i brug for at komme fra receptionen og op til anden sal. Bortset fra at redaktionen stadig har kontorer på etagen, er der intet, der minder ham om det lokale, han med tiden havde lært at finde sig til rette i for snart to år siden. Alt er nyt, selv tæppet på gulvet, som nu er i grå og hvide felter. De har fået en køkkenniche, og han gætter på, at der måske oven i købet er rene glas og kopper i skabene, og der er fladskærme overalt, på borde og vægge.

Han ser sig omkring. Fire runde tingester. I hvert fald to røde beholdere med skum i. Godt. I hvert fald godt nok.

Lokalet er formet som et langt, stort L. Der står skriveborde op mod vinduerne, borde og stole bag skærme af farvet glas. Der er private aflukker på cirka en kvadratmeters størrelse, for det tilfælde at man vil foretage interview uden tilhørere eller støj omkring sig. Der er toiletter. Selv handicaptoiletter, skønt han ikke har set andre med skavanker. Men det er sikkert en ny regel. Kaffemaskine har de altid haft, men nu har de et monster af en maskine! Sådant en som bruger 29 sekunder på at lave en god kop sort kaffe. Ikke fire.

Henning kan godt lide kaffe. Det er umuligt at være en god journalist uden at kunne lide kaffe.

Han fornemmer øjeblikkelig den velkendte summen. Diverse udenlandske tv-stationer fortæller de samme nyheder om og om igen. Alt er *breaking news*. Børsnoteringer ruller over skærmen i bunden. En lang række tv-skærme viser, hvad NRK og TV2 har

vist på deres usædvanligt umoderne, men stadig levedygtige tekst-tv-sider. Nyhedskanalen kører sine indslag i båndsløjfer. De har også en ticker, som fortæller essensen i et indslag ved hjælp af én sætning. Han hører den karakteristiske lyd af en politiradio, som om R2D2 fra Star Wars-filmene med jævne mellemrum kommer ind fra en galakse langt, langt borte. NRK Altid Nyheder kører på lav lydstyrke fra en radio et sted.

Morgentrætte reportere trommer på tastaturer, telefoner ringer, historier bliver diskuteret, vinklinger foreslået. I hjørnet ved nyhedsdesken, hvor alt stof bliver tygget, vejet, forkastet, jublet over, poleret eller kraftigt bearbejdet, ligger en bunke aviser – papiraviser, friske og gamle – som nyligt ankomne journalister kaster sig over og fordøjer, mens de nipper til arbejdsdagens første kop kaffe.

Her råder det sædvanlige kontrollerede kaos. Alligevel virker det alt sammen fremmed. Den tryghed, han følte efter mange års arbejde ude på gaderne, ude i *marken*, dengang han kunne dukke op på et gerningssted og kende sin naturlige plads, er som forduftet. Alt det tilhører en anden tilværelse, en anden æra.

Det er som at være grøn og nyuddannet igen. Det føles, som om han deltager i et skuespil, hvor han spiller hovedrollen som Staklen. Manden alle de andre skal tage sig af, hjælpe, få på fode igen. Og selv om han ikke har vekslet et eneste ord med nogen endnu, bortset fra Sølvi, har han en fornemmelse af, at ingen tror på, at det her vil komme til at fungere. Henning Juul vil aldrig blive den samme igen.

Kåre Hjeltland hænger ind over skulderen på en journalist i hjørnet ved desken. Kåre er nyhedsredaktør på 123nyheder. Han er en lavstammet, mager mand med viltet hår og et engagement, som overskrider alt, hvad Henning nogensinde har oplevet. Kåre er en duracell-kanin på speed, som har hundrede historier i hovedet på samme tid samt et arsenal af mulige vinklinger på så godt som dem alle.

Det er derfor, han er nyhedsredaktør. Havde det været op til Kåre, ville han have været chef for samtlige redaktioner plus

døgnvagten. Han lider også af Tourettes syndrom, hvilket ikke er den nemmeste sygdom at leve med, hvis man både skal styre en redaktion og samtidig opretholde et socialt liv.

Men Kåre klarer det. Med tics og det hele. Henning aner ikke hvordan, men Kåre klarer det.

Nu har Kåre fået øje på ham, han vinker og stikker en tommel i vejret. Henning nikker og bliver roligt stående, mens Kåre giver sine instrukser til journalisten ved skranken.

– Og så løfter du det der op i underrubrikken. Dét er det mest ophidsende i sagen, ikke at teltet var hvidt og købt i Maxbo i marts. Forstår du, hvad jeg siger?

– Maxbo sælger ikke telte.

– Nej, nej. Men du ved, hvad jeg mener. Og sørg for allerede i begyndelsen at fortælle, at hun ikke havde ret meget tøj på, da hun blev fundet. Det er vigtigt. Plant et sexet billede i folks hoved. Lad dem få lov til at fantasere lidt.

Journalisten adlyder med et nik. Kåre giver manden et dunk på skulderen og kommer hen imod Henning med hastige skridt. Han er lige ved at snuble i et kabel, som ligger over gulvet, men holder sig på benene og fortsætter uanfægtet. Selv om han ikke er mere end et par meter væk, råber han.

– Henning! Godt at se dig igen! Velkommen tilbage!

Kåre kaster næven frem og venter ikke på, at Henning skal række ham sin hånd. Han river den til sig og ryster den. Henning bliver straks varm i panden.

– Nå – Og hvordan går det så? Er du parat til at indlede jagten på klik?

Henning tænker på høreværn.

– Jeg er her i hvert fald, svarer han.

– Fint! Flot! Vi har brug for folk som dig her, sådan nogle der ved, hvordan man skriver læsevenlige artikler. Det er godt! Uden knald – dybt fald. Klip pik – det gi'r klik!

Kåre ler højt og får trækninger i ansigtet, men bliver alligevel ved med at le. Kåre har lavet mange overskrifter på rim i sin tid. Kåre elsker rim.

– Øh. Jeg tænkte, at du kunne sidde herhenne sammen med de andre i afdelingen.

Kåre tager Henning om armen og trækker ham forbi en rød-farvet glasvæg. Seks computere, tre på hver side af et firkantet bord, står vendt mod hinanden. Bag bordet, på en slags ø, ligger der mindst et ton aviser.

– Der er sket en hel del forandringer her, som du måske allerede har bemærket, men jeg har ikke ændret noget ved din arbejdsplads. Den er fuldstændig som før. Efter det, der skete, tænkte jeg, at du – øh – selv ville tage stilling til, om der var noget, du ville kassere.

– Kassere?

– Ja. Eller flytte rundt på. Eller – du ved.

Han ser sig omkring igen.

– Hvor er de andre?

– Hvem mener du?

– De andre i afdelingen.

– Det ved jeg sgu da ikke, din fede pikansjos. Jo, for resten. Heidi er her. Heidi Kjus. Jeg så hende lige før. Det er hende, der er chef på indenrigs nu.

Henning mærker et stik i brystet. *Heidi Kjus.*

Heidi var en af de første, han hentede ind som tilkaldevikar fra Journalisthøjskolen for 95.000 år siden. Som regel er de nyuddannede så propfulde af ting, de har lært på skolen, at de glemmer det vigtigste, man har brug for som journalist: god opførsel og sund fornuft. Har man derudover også et nysgerrigt sind, som ikke bare tager til takke med den første den bedste sandhed, er man kommet et langt stykke hen ad vejen. Men hvis man skal blive en allerhovedes god reporter, skal man også være lidt af et røvhul og være fandenivoldsk, samtidig med at man må have benzin nok i blodet til at fuldføre løbene, kunne acceptere modgang, men ikke give op, hvis man vejrer en god historie.

Heidi Kjus havde alt det. Fra dag ét. Hun havde desuden en sult, Henning ikke havde oplevet tidligere. Til at begynde med var ingen historie for lille og ingen for stor, og det varede ikke længe,

før hun havde skaffet sig både kilder og erfaring. Efterhånden som det gik op for hende, at hun var dygtig, lagde hun en god portion arrogance oven i den sminke, hun smurte i ansigtet hver morgen.

Visse journalister har en udstråling, en indstilling til omverdenen, som skriger: "Det arbejde, jeg udfører, er det vigtigste i hele verden. Og ingen udfører det bedre end jeg." Heidi så op til folk med spidse albuer og fik hurtigt sine egne. Hun fyldte godt, selv da hun var tilkaldevikar. Hun stillede krav.

Henning arbejdede på Nettavisen, da Heidi var færdig med sin uddannelse. Samtidig med at han var kriminalreporter, havde han også hovedansvaret for at modtage og oplære nye journalister og vikarer, vise dem trickene, korrigere dem undervejs og skubbe dem i retning af det overordnede mål, som var at skabe arbejdsmyrer, der ikke havde behov for detaljeret styring for at levere tophistorier og klikmagneter på samleband.

Han kunne godt lide den del af sit arbejde. Og Nettavisen var et godt sted for mange at begynde, selv om de fleste ikke var klar over, at de blev placeret i en Formel 1-bil i et medicirkus, hvor hastigheden kun bliver større og større, for hver dag der går, mens gaderne bliver smallere og smallere. Mange passede ikke ind i det liv, i den måde at tænke og arbejde på. Og problemet var, at så snart han kunne ane konturerne af en god netjournalist, så rykkede de videre. Fik tilbud om andre arbejdspladser, større stillinger, fast arbejde, andre steder.

Heidi forsvandt allerede efter fire måneder. Hun fik et tilbud fra Dagbladet, hun ikke kunne sige nej til. Han forstod hende godt. Dagbladet. Højere status. Flere penge. Heidi ville have det hele og helst med det samme. Og hun fik det.

Og nu skulle hun være hans chef. Himmel og hav, tænker han. Det kommer aldrig til at gå godt.

– Det bliver godt at få dig i sving igen, Henning, fremturer Kåre. Henning siger mm.

– Der er morgenmøde om ti minutter. Du kommer bare, ikke? Han siger mm igen.

– Fantastisk! Fantastisk! Jeg er nødt til at løbe nu. Skal lige til et andet møde.

Kåre smiler, stikker tommelfingeren i vejret igen, vender sig og går. Han passerer en mand, giver ham et klap på skulderen, inden han forsvinder rundt om et hjørne. Henning bliver stående og ryster på hovedet. Han sætter sig på en stol, som knirker og gynger som en båd. En rød notesblok, stadig i plastomslag, ligger ved siden af tastaturet. Fire penne. Han vil vædde på, at ingen af dem virker. Der ligger udskrifter af gamle sager i en bunke, han genkender researchmaterialet fra historier, han arbejdede på, en ældgammel model af en mobiloplader optager unødvendig megen plads, og han får øje på en stak visitkort. Hans visitkort.

Hans blik standser ved et indrammet fotografi, som står på skrå på bordet. Der er to mennesker på det. En kvinde og en dreng.

Nora og Jonas.

Han sidder længe og ser på dem uden rigtig at se på dem. Ikke smile. Vær nu søde ikke at smile til mig.

Det skal nok gå. Vær ikke bange. Jeg skal nok passe på dig.

Han rækker hånden ud mod rammen, tager den op og lægger så billedet fra sig igen.

Med bagsiden opad.